

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci žalobce: O.I., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24.8.2015, č.j. KrÚ – 41807/107/2015/OMSŘI/Ma-2,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 7.5.2015, č.j. MmP 27704/2015, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 17.000 Kč za spáchání dvou souběžných správních deliktů, a to podle § 180 odst. 1 písm. i) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“)

spáchaného tím, že v období od 23.8.2013 do 4.2.2014 užíval změnu stavby „kavárna v 1. PP objektu k bydlení č.p. 1341, ul. Za Pasáží, Pardubice“ (dále i jen jako „kavárna“), na pozemku označeném jako st. parc. č. 358/6 v katastrálním území Pardubice, v rozporu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 2.8.1999, čj. OSS 1137/97/2579/99/Ma, a to jako bar s hudební produkcí, a dále že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 180 odst. 1 písm. y) stavebního zákona spáchaného tím, že v období od 7.10.2013 do 16.3.2014 v rozporu s § 171 odst. 3 stavebního zákona nezjednal nápravu ve lhůtě stanovené v rozhodnutí ze dne 2.10.2013, kterým byla nařízena žalobci povinnost okamžitého ukončení nepovolené hudební produkce spočívající v pouštění hudební produkce z mixážního pultu ovládaného fyzickou osobou v uvedené kavárně. Současně byla tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně uložena žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaným rozhodnutím toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo změněno tak, že byla změněna výše uložené pokuty s tím, že její výše byla určena na 30.000 Kč. **Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:**

Žalobce tvrdil, že pořádání hudebních večerů či produkcí v kavárně, jejíž užívání bylo po provedených stavebních úpravách povoleno kolaudačním rozhodnutím ze dne 2.8.1999, není při užívání předmětné části stavby domu čp. 1341 v rozporu s tímto kolaudačním rozhodnutím, protože to takové „užívání“, tedy pořádání hudebních produkcí, nezakazuje. Předmětnou kavárnu žalobce v inkriminované době užíval jako nájemce, je pravdou, že v té době byly v kavárně zhruba dva dny v týdnu pořádány hudební večery, při kterých hostům hrála reprodukováná hudba. Žalobce znal kolaudační rozhodnutí, to však neobsahovalo podmínku, že v kavárně nelze hudební večery či produkce pořádat, měl za to, že zákon neporušoval a pronajatou kavárnu neužíval v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, když několik dnů v týdnu hostům v kavárně hrála reprodukováná hudba, při které mohli na malém parketu i tančit. Nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. i) stavebního zákona. Kolaudační rozhodnutí ani závazný posudek okresního hygienika ze dne 30.7.1999 neobsahoval podmínku, že v kolaudované kavárně „nelze pořádat hudební produkce, když stavebně-technické uspořádání předmětné kavárny tomuto účelu užívání odpovídá“. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v textové části projektové dokumentace pro stavební řízení ve věci stavebních úprav spojených se změnou užívání části předmětné stavby na kavárnu obsahuje údaj o tom, že v této provozovně se neplánují žádné hudební produkce, jestliže chtěl stavební úřad a okresní hygienik tyto zakázat, nemohl se spolehnout pouze na tento údaj uvedený v projektové dokumentaci, ale měl hudební produkce „právně vynutitelným způsobem zakázat“. Úřadem, který dozírá naplnění povinností týkajících se dodržení hygienických limitů hluku, je krajská hygienická stanice, proto se jeví jako nadbytečné, pokud stavební úřad vyzval k tomu, aby nepovolené hudební produkce byly okamžitě ukončeny a žalobce byl obviněn z toho, že kavárnu užívá v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Žalobce odkázal na čl. 2 odst. 3 Listiny základních práva a svobod, podle které každý může činit, co není zakázáno zákonem, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Dále v tomto žalobním bodu uvedl námitku, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, tj. že stavební úřad ve výroku napadeného rozhodnutí nevymezil konkrétní dny, kdy se v předmětné kavárně konala hudební produkce, protože pouze tehdy a pouze takovéto užívání, tedy provoz s hudební produkcí, mohlo být považováno za užívání změny předmětné stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, hudební produkce se po dobu údajně nepovoleného užívání nekonaly každý den, tj. konaly se pouze příležitostně a nepravidelně, max. dva dny v týdnu. Dále se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou žalobce o tom, že žalobce užíval předmětnou kavárnu na základě nájemní smlouvy, tedy právního titulu, který mu bez hrozby sankce ze strany stavebního úřadu zakládá i právo užívat

pronajatý prostor v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, odpovědný za případné užívání stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím je pouze pronajímatel, tj. v dané věci vlastník pronajatého prostoru. V odvolání rovněž žalobce namítl, že stavební úřad obsah nájemní smlouvy, na základě které žalobce kavárnu užíval, v odůvodnění svého rozhodnutí účelově zkreslil, když tvrdil, že žalobce si byl již při uzavření nájemní smlouvy vědom své povinnosti požádat o povolení změny v užívání v části stavby, stavební úřad nebyl oprávněn obsah a smysl dohody mezi pronajímatelem a nájemcem autoritativně vykládat, k tomu je příslušný pouze soud, na tuto odvolací námitku rovněž žalovaný nereagoval. Konečně žalobce uvedl námitku proti určení výše pokuty, které je nedostatečně odůvodněno, žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Ve **vyjádření k žalobě** se žalovaný neztotožnil s žalobními námitkami a odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, když s řadou žalobních námitek, které byly uplatněny jako odvolací námitky, se již vypořádal žalovaný ve svém rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k **následujícím skutkový a právní závěrům**:

Správní orgán I. stupně (dále i jako „stavební úřad“) opatřením ze dne 19.12.2013 oznámil zahájení řízení o správním deliktu podle ust. § 180 odst. 1 písm. g) a y) stavebního zákona. V řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, vycházel stavební úřad z podkladů, z nichž vyplynulo, že v období od 23.8.2013 do 4.2.2014 užíval žalobce jako podnikající fyzická osoba provozující kavárnu změnu stavby „kavárna“ v 1.PP objektu k bydlení čp. 1341 v ulici Za Pasáží, v Pardubicích na pozemku parc. č. st. 356/6 k.ú. Pardubice (dále jen „kavárna“) v rozporu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 2.8.1999 jako bar s hudební produkcí. Zjištění, že v tomto období bylo v kavárně zjištěno stavebním úřadem pouštění reprodukováné hudby, žalobce ani v žalobě nepopřel, když pouze namítl, že hudební večery, při kterých hrála reprodukováná hudba, byly pořádány jen pouze zpravidla dva dny v týdnu, nikoliv po celou výše zmíněnou dobu. Stavební úřad při zahájení řízení o předmětném správním deliktu vycházel z provedených kontrol provedených stavebním úřadem, při kterých bylo zjištěno, že v kavárně byla pouštěna reprodukováná hudba obsluhou z elektronického nosiče. Dále ze správního spisu vyplývá, že opatřením ze dne 30.7.2013 stavební úřad stavebníka vyzval ke zjednání nápravy, které mělo spočívat v zajištění okamžitého ukončení nepovolené hudební produkce v kavárně, tuto výzvu však žalobce nesplnil, což ostatně ani v žalobě nepopřel (nesplněním této výzvy bylo zjištěno i z dalších kontrol stavebního úřadu, provedených např. dne 23.8.2013 či 25.9.2013 a 30.9.2013, dále i 26.10.2013). Rovněž ze správního spisu vyplývá, že dne 18.7.2013 byl Technickým a zkušebním ústavem Praha, s.p. vyhotoven protokol o měření hluku, které proběhlo 27.6.2013 v bytu č. 4 domu, ve kterém se nachází zmíněná kavárna a během měření byla v provozu zvuková aparatura v kavárně, přičemž bylo zjištěno, že stav není v souladu s platným právním předpisem – nařízením vlády č. 272/2011 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Dále ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím ze dne 2.10.2013 bylo stavebním úřadem vlastníkově domu čp. 1341 („X“) a provozovateli kavárny, tj. žalobci, uložena povinnost okamžitého ukončení nepovolené hudební produkce spočívající v pouštění hudební produkce z mixážního pultu ovládaného fyzickou osobou. I přes toto rozhodnutí na základě další kontroly stavebním úřadem (26.10.2013) bylo zjištěno, že tato povinnost nebyla splněna, tj. že v předmětné kavárně byla pouštěna i nadále hlasitá reprodukováná hudba. Proto

stavební úřad opatřením ze dne 19.12.2013 oznámil zahájení správního řízení ve věci správního deliktu podle § 170 odst. 1 písm. g) a y) stavebního zákona z důvodu, že žalobce užíval kavárnu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 2.8.1999 jako bar s hudební produkcí a v rozporu s § 171 odst. 3 stavebního zákona nezjednal nápravu ve lhůtě stanovené v rozhodnutí ze dne 2.10.2013, kterým byla nařízena povinnost okamžitého ukončení nepovolené hudební produkce spočívající v pouštění hudební produkce z mixážního pultu ovládaného fyzickou osobou. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl předvolán i k ústnímu jednání dne 23.11.2013, kde sdělil, že předmětný pronajatý prostor kavárny je užíván v souladu s nájemní smlouvou a v souladu s kolaudačním rozhodnutím. Dále ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad dne 7.4.2014 vydal rozhodnutí, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 200.000 Kč za zmíněný správní delikt, které bylo rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 7.7.2014 zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. V tomto novém projednání byl stavebním úřadem doplněn do spisu další podklad pro rozhodnutí, a to kopie technické zprávy a půdorysu ověřených stavebním úřadem pro stavbu: „*stavební úpravy části objektu čp. 1341, v ul. Za Pasáží v Pardubicích, spojené se změnou užívání na kavárnu, na pozemku označeném jako st. parc. č. 358/6 v k.ú. Pardubice*“, která byla povolena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 5.6.1998. A zároveň byla do spisu doplněna i část projektové dokumentace, která byla součástí žádosti o vydání stavebního povolení na uvedené stavební úpravy (tj. týkající se zmíněné kavárny), podle níž se mimo jiné „*v provozovně neplánují žádné hudební produkce*“. Ve správním spisu je ještě založeno nesouhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice ke změně účelu užívání na provozovnu s hudební produkcí ze dne 10.9.2013 v objektu čp. 1341, které se týká zmíněné kavárny a protokol o kontrolním zjištění KHS ze dne 25.11.2013, ze kterého vyplývá, že bylo provedeno kontrolní měření ve dnech 11.-12.11.2013 v noční době, které se týkalo hlučnosti z veřejné hudební produkce v kavárně provozované žalobcem, přičemž došlo k překročení hygienického limitu stanoveného nařízením vlády č. 272/2011 Sb. (ze spisu vyplývá, že rozhodnutím KHS ze dne 18.2.2014 byla na základě tohoto zjištění z kontrolního měření hlučnosti uložena žalobci pokuta ve výši 10.000 Kč).

Podle ust. § 180 odst. 1 písm. i) stavebního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že užívá změnu stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Podle ust. § 180 odst. 1 právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 171 odst. 3 nezjedná nápravu ve lhůtě stanovené ve výzvě nebo rozhodnutí stavebního úřadu. Podle ust. § 171 odst. 1 stavebního zákona státní dozor ve věcech územního plánování a stavebního řádu vykonávají ministerstvo, krajské úřady jako orgány územního plánování, úřady územního plánování a stavební úřady. Při výkonu této působnosti dozírají na dodržování ustanovení tohoto zákona, právních předpisů vydaných k jeho provedení, jakož i na dodržování opatření obecné povahy a rozhodnutí vydaných na základě tohoto zákona. Podle ust. § 171 odst. 3 stavebního zákona v případě zjištění nedostatků orgán uvedený v odst. 1 se zřetelem na jejich charakter a následky či možné následky, vyzve ke zjednání nápravy nebo rozhodnutí uloží povinnost zjednat nápravu v přiměřené lhůtě; v rozhodnutí může do doby zjednání nápravy pozastavit nebo omezit výkon činnosti, při níž dochází k porušování právní povinnosti.

Základním zákonným znakem skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 180 odst. 1 písm. i) stavebního zákona **je skutečnost, že podnikající fyzická nebo právnická osoba užívá změnu stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím.**

Kolaudační rozhodnutí bylo vydáno dne 2.8.1999 pro účel užívání „kavárna“, tedy užívání stavby bylo povoleno za platnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „zákon č. 50/1976 Sb.“). Zároveň stavební úřad stanovil v kolaudačním rozhodnutí v souladu s ust. § 82 zákona č. 50/1976 Sb. podmínku pro užívání stavby v souladu se závazným posudkem okresního hygienika Pardubice ze dne 30.7.1999, přičemž z kolaudačního rozhodnutí nevyplývá, že by provoz povolený k užívání kolaudačním rozhodnutím, tj. kavárny, zahrnoval i pořádání hudebních produkcí. Podle ust. § 82 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. se kolaudačním rozhodnutím povoluje užívání stavby k určenému účelu, a je-li to zapotřebí, stanoví se podmínky pro užívání stavby. **V kolaudačním řízení tedy stavební úřad povoluje užívání stavby, jedná se tedy o rozhodování správního orgánu, kterým vymezuje způsob užívání stavby. Jestliže tedy v tomto kolaudačním rozhodnutí nebylo povoleno žalobci pořádat hudební produkce v kavárně, což ostatně ani nevyplývá z v něm stanovených podmínek pro užívání stavby, tak není pravdou, jak žalobce tvrdí v žalobě, že takový způsob užívání stavby mu nebyl zakázán, a proto kavárnu neužíval v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Žalobce totiž přehlédl, že sice obecně platí zásada, že „co není zakázáno, není dovoleno“, ale že určitá činnost může být zakázána i implicitně. V daném případě, protože se jednalo o povolovací režim aplikovaný při vydávání kolaudačního rozhodnutí, mohl provozovat žalobce kavárnu pouze k účelu, který byl vymezen v kolaudačním rozhodnutí, z čehož vyplývá, že jinou činnost vykonávat nemohl, protože tato mu byla implicitně zakázána. K tomu ještě krajský soud uvádí následující argumentaci:**

Teorie práva považuje právo jako především za systém hodnotící, a to systém dvouhodnotový a hodnoty, které zná, jsou „dovoleno“ a „nedovoleno“ (zakázáno). Podle práva je tedy veškeré lidské chování buď jen dovolené, nebo jen nedovolené (zakázané). Zároveň platí obecná zásada (ostatně ta je promítnuta i v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, jak žalobce správně v žalobě uvedl), že totiž „co není zákonem zakázáno, je dovoleno“. Avšak žalobce přehlédl, že podle teorie práva chování, o kterém zákon mlčí, ovšem může být zakázáno implicitně, tak např. jestliže právní předpis kogentně prikazuje, že na obousměrných ulicích a silnicích je třeba jezdit po pravé straně, je jízda jinak (tj. uprostřed cesty) právním předpisem zakázána implicitně, i když není zakázána výslovně (srov. Knapp, V., Teorie práva, nakladatelství C.H.Beck, 1995, str. 80). Jestliže tedy v kolaudačním rozhodnutí nebylo uvedeno, že se povoluje užívání kavárny i k provozování hudební produkce, tak tento účel užívání byl zakázán implicitně. **Z podmínek stanovených stavebním úřadem vycházejících ze zmíněného závazného posudku okresního hygienika Pardubice pouze vyplývá, že provoz v kavárně bude „nevytvářující s podáváním teplých a studených uzenin, teplých a studených nápojů včetně výčepu“, v provozovně budou zaměstnány pouze osoby bydlící v čp. 1341, a že provozem zařízení nebudou na hranicích sousedních pozemků překročeny nejvýše přípustné hodnoty hluku, přičemž z tohoto popisu uvedených podmínek nevyplývá, že by provozování hudebních produkcí bylo v kavárně povoleno. Z toho lze vyvodit, že takový provoz byl implicitně i zakázán, aniž tento zákaz bylo třeba výslovně vtělovat do kolaudačního rozhodnutí. Pokud by tomu tak bylo, tj. že by každá nepovolená činnost v kolaudované provozovně musela být výslovně v kolaudačním rozhodnutí zakázána, tak by ad absurdum takové kolaudační rozhodnutí muselo zahrnovat celý výčet různých lidských činností, jenž jsou v rozporu s účelem užívání zmíněné kavárny, které si lze vůbec všechny představit. Skutečnost, že zmíněným kolaudačním rozhodnutím nebylo povoleno užívání kavárny za účelem provozování hudebních produkcí, byla již dostatečným důvodem pro závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty zmíněného správního deliktu. Další skutečnost, že totiž z projektové**

dokumentace, resp. z technické zprávy k této stavbě, která byla součástí žádosti o vydání stavebního povolení (toto stavební povolení bylo vydáno dne 5.6.1998, jak vyplývá ze správního spisu) vyplývá, že „*v provozovně se neplánují žádné hudební produkce*“, což ještě navíc podporuje to, že stavba nebyla určena pro toto užívání zmíněné stavby, kavárny.

Dle § 126 odst. 1 stavebního zákona lze stavbu užívat jen **k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí**, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu, stavbou se rozumí její část (srov. § 2 odst. 4 stavebního zákona). Změna v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změna v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, nebo změna doby trvání dočasné stavby, je dle § 126 odst. 2 stavebního zákona přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu. Zároveň v § 126 odst. 3 stavební zákon stanoví, že změna v užívání stavby musí být v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.

Podle § 81 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. v kolaudačním řízení stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení, a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Z tohoto ustanovení vyplývá, že právě v kolaudačním řízení při povolení užívání stavby je zkoumáno stavebním úřadem, zda byl při provedení stavby dodržen účel užívání stavby stanovený ve stavebním povolení, které je vydáváno v souladu s příslušnou projektovou dokumentací. Jestliže tedy v technické zprávě bylo výslovně uvedeno, že v provozovně se neplánují žádné hudební produkce, z toho lze tedy dovodit, že účelem užívání kavárny nebylo, aby v ní byly provozovány nějaké hudební produkce. Žalobní bod obsahující námitky o tom, že kolaudační rozhodnutí hudební produkce nezakazuje (část II., bod 1 žaloby), soud tedy neshledal důvodným. Rovněž tak nebyl důvodný žalobní bod uvedený v části II. odst. 2 žaloby.

Žalobce aplikoval na rozhodování stavebního úřadu a žalovaného zásadu uvedenou v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle které „každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá“. Tuto zásadu však na rozhodování správních orgánů použít nelze, neboť tuto zásadu nelze aplikovat na veřejnoprávní konání státních či územně samosprávních orgánů, jelikož ty jednají v mezích své pravomoci, popř. příslušnosti (kompetence). Jak pravomoc, tak příslušnost (věcná, prostorová, osobní i funkční) státních i územně samosprávních orgánů je ovšem vymezena zákonem a žádný orgán ji nesmí překročit, přičemž pro ně platí **doktrína „ultra vires“** (překročení pravomoci), tedy pro stavební úřad a žalovaného jako správní orgány platí zákaz jednání „ultra vires“. **A právě ve vztahu k rozhodovací činnosti těchto správních orgánů platí zcela jiná zásada, a to zásada uvedená v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví (tzv. princip enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí).** Odpovědnost správních orgánů při rozhodovací činnosti, tj. odpovědnost veřejné moci, nastupuje tehdy, jestliže činností či nečinností nebylo plněno to, co zákon či jiný právní předpis předvídá a součástí odpovědnosti veřejné moci je samozřejmě stanovení důsledků či následků takového

jednání, které je porušením právních předpisů, přičemž v rámci výkonu veřejné moci v každém právním státu existuje systém revize rozhodnutí orgánu veřejné moci jiným orgánem veřejné moci či soudem. Součástí odpovědnosti veřejné moci je i odpovědnost za škodu způsobenou v souvislosti s rozhodovací činností mimo jiné i správních orgánů. Uvedené závěry vyplývají již z obecné teorie práva (např. srov. Knapp, V., Teorie práva, nakladatelství C.H.Beck, 1995, str. 20). **Argumentace žalobce tak neodpovídá platné právní úpravě a je i v rozporu s obecně známou teorií práva.** Z uvedených důvodů proto rovněž nemohl obstát argument žalobce uvedený v žalobním bodu ad 2) v části II. žaloby, tj. že žalobce disponoval „občanskoprávním titulem“ uvedeným v nájemní smlouvě ze dne 27.12.2011, podle níž mohl kavárnu užívat i k pořádání hudebních večerů či produkcí. A právě na tomto místě naopak bylo aktuální aplikovat zmíněnou zásadu uvedenou v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, protože v případě aplikace soukromého práva je chování jednotlivce regulováno veřejnoprávními normami, resp. normami veřejného práva, a pokud ty něco zakazují (a to i implicitně – srov. výše uvedená argumentace), tak není možné takový zákaz obcházet uzavřením smlouvy, která umožňuje výkon soukromého práva v rozporu se zákazem obsaženým v normách veřejného práva. Proto jestliže byl účel užívání jasně vymezen v kolaudačním rozhodnutí, a to na podkladě projektové dokumentace, která se stala součástí žádosti o vydání stavebního povolení a na jejímž základě bylo vydáno stavební povolení pro zmíněnou kavárnu, a z níž dokonce přímo vyplývá, že provozování hudební produkce v kavárně možné není, **tak není možné si sjednat v občanskoprávní dohodě, podle soukromého práva, právo vykonávat činnost naopak neumožněnou normami veřejného práva.** Pokud by tomu tak nebylo, tak by i vydávání stavebních povolení a kolaudačních rozhodnutí (resp. nyní kolaudačních souhlasů) bylo možné eliminovat, resp. eliminovat práva a povinnosti z nich vzniklé uzavřením smluv podle soukromého práva, kdy např. účel užívání podle kolaudačního rozhodnutí vydaný v souladu s tímto účelem dle stavebního povolení, zahrnující stavbu pro chov hospodářských zvířat, bylo by možné pak soukromoprávní dohodou změnit třeba na hotel, tj. využívání tohoto objektu za účelem poskytování služeb souvisejících s funkcí tohoto zařízení. Krajský soud závěrem k tomu dodává, že účel užívání uvedené stavby – kavárny nevyplývá ze soukromoprávních vztahů, tj. ze zmíněné nájemní smlouvy, ale ten byl dán zmíněným kolaudačním rozhodnutím, přičemž při vydání tohoto rozhodnutí stavební úřad musel respektovat jen zásadu uvedenou v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce dále v žalobě tvrdil, že když začal hudební produkce pořádat, tak si byl vědom, že nesmí překračovat hygienické limity hluku stanovené zákonem, a že pokud se tak stane, že za to bude brán k odpovědnosti. Tomuto tvrzení lze přisvědčit a rovněž žalobce má pravdu, když tvrdil, že **Krajská hygienická stanice „dozírá na plnění této povinnosti“** v souvislosti s případy překročení stanovených limitů hluku a v tomto případě jen tento správní orgán může proti provozovateli zasáhnout. Pokud však „zasáhnul“ stavební úřad vydáním rozhodnutí o předmětu správního deliktu, tak již nelze přisvědčit žalobci v tom, že z tohoto důvodu se jeví jako „nadbytečné“, aby žalobce byl vyzván stavebním úřadem k tomu, aby nepovolené hudební produkce okamžitě ukončil a že navíc „jej obvinil z toho, že kavárnu užívá v rozporu s kolaudačním rozhodnutím“. Žalobce zde totiž **směšuje pravomoci** dvou zcela rozdílných správních orgánů, v různých případech výkonu jejich pravomocí, daných zákonem. Zatímco **překročení zákonem stanovené hladiny hluku** sleduje a v případě takových jednání tato sankcionuje **jiný správní orgán než stavební úřad** (v dané věci se jednalo o krajskou hygienickou stanici), přičemž tento správní orgán postupuje zejména podle zákona č. 258/200 Sb., o ochraně veřejného zdraví a dle nařízení vlády č.

272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, tak v projednávané věci realizoval **stavební úřad svou pravomoc danou v projednávané věci stavebním zákonem** (zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu), a to na základě ustanovení o stavebním dozoru a zvláštních pravomocích stavebního úřadu (§ 243 a násl. stavebního zákona), přičemž v rámci této činnosti má stavební úřad příslušná oprávnění (např. dle § 172 stavebního zákona může vstupovat dokonce do obydlí atd). Správní delikty uvedené v § 180 stavebního zákona projednává podle stavebního zákona příslušný stavební úřad (§ 182 odst. 4 stavebního zákona). Rovněž stavební úřad je oprávněn k tomu, aby v případě výkonu dozorové a kontrolní činnosti a při zjištění nedostatků vyzval příslušný subjekt ke zjednání nápravy nebo rozhodnutím uložil povinnost zjednat nápravu v přiměřené lhůtě (§ 171 odst. 3 stavebního zákona), přičemž pokud se tak nestane a je naplněna skutková podstata správního deliktu podle ust. § 180 odst. 1 písm. y), tedy že přes uvedenou výzvu nebyla zjednána náprava ve lhůtě stanovené ve výzvě nebo rozhodnutí stavebního úřadu, tak může stavební úřad vydat rozhodnutí o tomto správním deliktu.

Stavební úřad v rámci výkonu své pravomoci dané stavebním zákonem a správním řádem pro to na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu **dospěl správně k závěru, že žalobce spáchal dva souběžné správní delikty** (str. 16 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), a to podle ust. § 180 odst. 1 písm. i) stavebního zákona tím, že ve zmíněném období užíval uvedenou kavárnu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 2.8.1999 jako bar s hudební produkcí a dále že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 180 odst. 1 písm. y) stavebního zákona tím, že v období od 7.10.2013 do 16.3.2014 v rozporu s § 171 odst. 3 nezjednal nápravu ve lhůtě stanovené v rozhodnutí ze dne 2.10.2013, kterým byla nařízena žalobci povinnost okamžitého ukončení nepovolené hudební produkce spočívající v pouštění hudební produkce z mixážního pultu ovládaného fyzickou osobou v uvedené kavárně. Zároveň správně dospěl stavební úřad k závěru, že **žalobce neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil** (§ 182 odst. 1 stavebního zákona), tedy v dané věci nebyly splněny podmínky liberace týkající se odpovědnosti za uvedený správní delikt. Žalobce totiž **nepředložil žádné důkazy**, ze kterých by bylo zřejmé, že se porušení právní povinnosti pokusil zabránit, pouze v průběhu řízení uváděl obdobně jako v žalobě námitky, ve kterých tvrdil, že stavbu neužívá v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, neboť tato hudební produkce kolaudační rozhodnutí nevyžaduje. **Skutečnost, že v kavárně byla opakovaně zjištěna hlasitá reprodukováná hudba pouštěná obsluhou z elektronického nosiče žalobce ani nepopřel**, navíc Krajská hygienická stanice provedla měření týkající se hlučnosti v souvislosti s provozováním této hudební produkce a bylo dokonce zjištěno překročení závazných limitů hluku (protokol o kontrolním zjištění KHS ze dne 25.11.2013). V neposlední řadě je správný závěr stavebního úřadu obsažený v jeho rozhodnutí (str. 14) o tom, že si žalobce byl vědom své povinnosti požádat o povolení změny v užívání stavby, když dne 22.8.2013 podal u KHS žádost o vydání závazného stanoviska ke změně užívání této kavárny na provozovnu s hudební produkcí a KHS dne 10.9.2013 vydala nesouhlasné závazné stanovisko, tedy žalobci bylo a muselo být známo, že změnu v užívání podle jeho požadavku provést nelze. Navíc žalobce označil uvedenou kavárnu jako „music bar“, což bylo prokázáno fotodokumentací založenou ve spisu, a závěr stavebního úřadu o tom, že v prostorách kavárny je provozována hudební produkce, žalobce ani v žalobě nepopřel.

V žalobním bodu uvedeném v části III. bod 3 a dále v další části žaloby označené jako „odůvodnění žalobních bodů“ **žalobce namítl nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí**, kdy podle jeho názoru žalovaný nevypořádal, resp. nepřezkoumal napadené rozhodnutí

odvoláním v celém rozsahu námitek uvedených žalobcem v odvolání. K tomu krajský soud uvádí následující závěry:

Předně je nutné konstatovat, že **představa o tom, že by odvolací orgán byl povinen vypořádat každou odvolací námitku, je mylná. Odvolací řízení není „inventurou“ odvolacích námitek** (což lze konstatovat i ve vztahu k soudnímu řízení v případě vypořádání žalobních námitek). Lze jistě obecně konstatovat, že nelze přistoupit k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí, pokud toto nesplňuje formální předpoklady přezkoumatelnosti. Nicméně **„tento obecný postulát nelze vykládat tak, že soud (ať již krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí správního orgánu, nebo zdejší soud ve vztahu ke krajskému soudu) bude automaticky rušit každé rozhodnutí, které se nevypořádává beze zbytku s celou odvolací, resp. žalobní argumentací. Docházelo by tak ke zcela absurdním rozhodnutím zejména v případech, kdy je přezkoumatelné rozhodnutí věcně správné a nebyla řádně nebo vůbec vypořádána dílčí námitka, která by však nemohla mít i v případě důvodnosti vliv na zákonnost samotného rozhodnutí“** (srov. rozsudek NSS ze dne 30.6.2015, č.j. 2Afs 7/2015-73).

Jak je ostatně uvedeno i v konstantní soudní judikatuře NSS **„účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí, není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Z výše uvedeného je prima facie patrné, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů plně přezkoumatelná jsou, když správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí podrobně popsaly, jaké skutečnosti v řízení zjistily, jak je právně posoudily a jakými úvahami se přitom řídily“** (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28.8.2007, vydaný ve věci sp. zn. 6Ads 87/2006). Samozřejmě, že se správní orgány musí vyrovnat ve svých rozhodnutích i s námitkami účastníků řízení vznesených v jejich podání, zejména v odvolání, avšak jednak se musí jednat o relevantní námitky, tj. takové, které mohou vést odvolací orgán či soud ve správním soudnictví k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a dále platí, že nelze povinnost správních orgánů (a potažmo i soudu ve správním soudnictví) odůvodnit svá rozhodnutí a vypořádat se s námitkami účastníků řízení vykládat striktně tak, že odůvodnění rozhodnutí musí obsahovat podrobnou věcnou argumentaci vyvracející všechny námitky či vlastní rozsáhlou argumentaci účastníků řízení. Pokud účastníci správních řízení v žalobách namítají, že nebylo reagováno na všechny jejich jednotlivé námitky a výtky obsažené zejména v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je třeba uvést ve vztahu k rozsahu jejich odůvodnění a potažmo i soudních rozhodnutí následující závěry:

Podle rozsudku NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13) **„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicitně - námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na**

*www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď **implicitní** i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo **nelze** vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“*

Proto ve světle uvedených závěrů vyplývajících z výše citované konstantní soudní judikatury se k námitce nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí vyjádřil krajský soud následujícím způsobem:

Konkrétní námitky nepřezkoumatelnosti jsou obsaženy ve čtyřech odstavcích na str. 4 a 5 žaloby. Krajský soud je shledal nedůvodnými.

V první námitce žalobce tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou o tom, že stavební úřad ve výroku napadeného rozhodnutí nevymezil konkrétně dny, kdy se v předmětné kavárně konala hudební produkce, protože pouze tehdy a pouze takovéto užívání, tedy provoz s hudební produkcí, mohlo být považováno za užívání změny předmětné stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Jak vyplývá z odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí stavebního úřadu, žalobce skutečně tuto námitku uplatnil, když tvrdil, že „***další vadou napadeného rozhodnutí je ta skutečnost, že stavební úřad ve výroku napadeného rozhodnutí nevymezil konkrétní dny, kdy se v předmětné kavárně konala hudební produkce, protože pouze tehdy a pouze takovéto užívání, tedy provoz s hudební produkcí, mohlo být považováno za užívání změny předmětné stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím.***“ Dále pokračoval, že „***pokud ale stavební úřad tvrdí, že nepovolené užívání trvalo nepřetržitě v období od 23.8.2013 do 4.2.2014, musel by mít za prokázané, že se hudební produkce v tomto období konala každý den, což se nezakládá na pravdě, ta se konala pouze příležitostně a nepravidelně a určitě ne každý den, max. dva dny v týdnu.***“ Dále žalobce tvrdil, že v období, kdy se hudební produkce nekonala, tak stavba, resp. kavárna byla užívána zcela nepochybně v souladu s kolaudačním rozhodnutím, přičemž toto nesprávné časové vymezení spáchání správního deliktu mělo potom vliv na výpočet či určení výše pokuty.

Žalovaný v rozhodnutí o odvolání pouze k této námitce uvedl, že stavební úřad ve výrokové části „***uvedl, čeho se pachatel dopustil popisem skutku, určením místa spáchání správního deliktu a časovým vymezením spáchání správního deliktu.***“

Taková reakce žalovaného na tuto konkrétní námitku obsaženou v odvolání je sice stručná, nicméně z ní lze seznat, jak se žalovaný s touto námitkou účastníka vypořádal (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). V dané věci bylo časové vymezení spáchání správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. i) stavebního zákona (tj. spočívajícího v užívání kavárny v rozporu s kolaudačním rozhodnutím) ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeno **obdobím od 23.8.2013 do 4.2.2014**,

přičemž z odůvodnění tohoto rozhodnutí **opřeneho o žalobcem nezpochybněná skutková zjištění** vyplývá, že počátek tohoto období vychází z první kontrolní prohlídky uskutečněné v tomto objektu dne 23.8.2013 a že jeho konec připadá na den 4.2.2014, přičemž se jednalo o delikt pokračující. Protiprávní stav začal dne 23.8.2013 a skončil dne 4.2.2014, když k dokonání správního deliktu došlo následující den, tj. 5.2.2014, kdy žalobce ukončil provozování kavárny u příslušného živnostenského úřadu. **Po celou tuto dobu protiprávní stav trval, protože právě v toto době žalobce realizoval v určitých dnech nepovolenou hudební produkci svědčící o tomto protiprávním stavu jako znaku skutkové podstaty zmíněného správního deliktu** (jak vyplývá z rozhodnutí a z jeho podkladů rozhodnutí, nezpochybněných žalobcem, o opakovaných hudebních produkcích provozovaných v kavárně svědčí záznamy stavebního úřadu založených ve správním spisu, tj. záznamy ze dne 23.8.2013, 11.9.2013, 27.9.2013, 26.3.2013, 16.3.2014 a ze dne 1.12.2014). Z hlediska teorie trestního práva (a správní delikty jsou dle právní doktríny považovány za trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod) **je pokračováním v trestném činu (tedy i ve správním deliktu) takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem, naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu (tedy i správního deliktu), jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku** (§ 116 tr. zákoníku). V dané věci tyto dílčí útoky svědčící o zmíněném protiprávním stavu a o naplnění skutkové podstaty zmíněného deliktu byly specifikovány v odůvodnění rozhodnutí. **Žalobce tedy nebyl potrestán jen za tyto dílčí útoky, ale za to, že tyto útoky vedené jednotným záměrem v souhrnu naplňují skutkovou podstatu daného správního deliktu.** Je sice pravdou, že uvedené dílčí útoky byly uvedeny jen v odůvodnění rozhodnutí, to však podle názoru krajského soudu **nemůže být takovou vadou žalovaného rozhodnutí, která by vedla k jeho zrušení.** Pro **zákonnost žalovaného rozhodnutí** je totiž podstatné, že **popis skutku byl v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem** (srov. rozsudek NSS ze dne 11.1.2013, č.j. 5 As 138/2012-23), přičemž **absence označení jednotlivých dílčích útoků ve výroku tohoto rozhodnutí nemohla způsobit jeho nezákonnost ani z jiných hledisek** (běh lhůty pro projednání deliktu, vliv na výši sankce, kdy tato nebyla odůvodněna výlučně počtem těchto dílčích útoků, ale vychází z celého období, kdy trval zmíněný protiprávní stav).

Další námitka se týká tvrzení žalobce obsaženého v odvolání o tom, že ve výrokové části žalovaného rozhodnutí není uvedeno, že žalobce kavárnu užíval jako nájemce na základě nájemní smlouvy, tedy právního titulu, který mu dle jeho názoru bez hrozby sankce zakládá i právo užívat pronajatý prostor v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, když stačí jen, že jej užívá v souladu s podmínkami stanovenými v nájemní smlouvě a odpovědný za případné užívání stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím je za této situace pouze pronajímatel jako vlastník pronajatého prostoru. S touto námitkou **se žalovaný vypořádal**, když uvedl, že *„námitka týkající se odpovědnosti za užívání stavby vztahující se pouze k osobě vlastníka, ne nájemce, není důvodná pro posouzení napadeného rozhodnutí. Námitka týkající se řešení správního deliktu obecně, tj. přestupku či deliktu, ve vztahu k vlastníku objektu se nemůže týkat přezkoumání zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí, týká se činnosti stavebního úřadu a pouze ten se může vyjádřit, jak v dané věci postupoval“*.

K této námitce se tedy žalovaný vyjádřil, tedy **tvrzení žalobce pravdivé není.** Samo o sobě bez dalšího by zřejmě takové vypořádání této námitky nebylo dostatečné, avšak odpověď na tuto námitku lze zjistit již z právní úpravy týkající se odpovědnosti za tento správní delikt, která nestanoví, že by v případě užívání stavby bez kolaudačního rozhodnutí

bylo možné postihnout pouze vlastníka objektu, ale naopak z ní lze zjistit, že odpovědnost za tento správní delikt (a dále i za správní delikt uvedený v § 180 odst. 1 písm. y/) lze vyvodit vůči každému, kdo užívá stavbu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím nebo v rozporu s § 171 odst. 3 a nezjedná nápravu ve lhůtě stanovené ve výzvě nebo rozhodnutí stavebního úřadu. Tuto námitku tak neshledal krajský soud za důvodnou.

Dále žalobce tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou o tom, že stavební úřad obsah nájemní smlouvy, na základě které žalobce předmětnou kavárnu v dané době užíval, v odůvodnění svého rozhodnutí účelově zkresloval, když tvrdil, že je jednoznačné, že si byl žalobce již při uzavření nájemní smlouvy vědom své povinnosti požádat o povolení změny v užívání stavby. Stavební úřad nebyl oprávněn smysl dohody mezi pronajímatelem a nájemcem autoritativně vykládat.

Není pravdou, že by se žalovaný s touto odvolací námitkou nevypořádal, učinil tak na str. 5 žalovaného rozhodnutí. Navíc i případné nevypořádání této námítky (vypořádání této námítky může být provedeno odvolacím orgánem i tak, že zopakuje argumentaci správního orgánu I. stupně, tedy postaví proti námitce žalobce „*vlastní ucelený argumentační systém*“, který logicky v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti „*této argumentace je sama o sobě dostatečná*“ /srov. např. rozsudek NSS ze dne 3.7.2013, č.j. 1As 17/2013-50, bod 17/) **nemůže vést bez dalšího k závěru o její důvodnosti.** I kdyby se s touto námitkou žalovaný nevypořádal, **tak tato neměla vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí, neboť odpovědnost žalobce za zmíněné správní delikty nebyla vyvozena stavebním úřadem z obsahu této nájemní smlouvy, ale byla založena zcela na jiných důvodech (argumentace soudu viz výše).** Stavební úřad a potažmo žalovaný pouze zvýraznily svou argumentaci týkající se smlouvy o nájmu a podnájmu nebytových prostor o to, že žalobce byl z obsahu této smlouvy informován o tom, že k provozování hudební a televizní produkce v předmětných prostorách je nutné zařídit veškerá povolení, případně provést na své náklady úpravy a úkony podmiňující vydání těchto povolení, a že dle této smlouvy, dle čl. II, bod 2.2, je si nájemce vědom, že pronajaté prostory bude užívat s ohledem na kolaudační rozhodnutí, se kterým je seznámen. Takto reprodukováný obsah této smlouvy navíc žalobce ani v odvolání či v žalobě nepopíral.

V poslední námitce (str. 5) žalobce namítl, že v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu žalobce namítl, že snížení původně uložené pokuty ve výši 200.000 Kč (tj. v prvním rozhodnutí stavebního úřadu, které bylo posléze zrušeno žalovaným a poté teprve bylo vydáno rozhodnutí o správních deliktech, které zmíněným odvoláním žalobce napadl) není v odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodněno vůbec. Touto námitkou se sice žalovaný zabýval, ale pouze v rozsahu, že pouze konstatoval, „*jakým způsobem stavební úřad při určování výše pokuty postupoval*“ a proč rozhodnutí týkající se výše pokuty změnil. Žalobce tak uvedl, že i v tomto případě „*nelze z odůvodnění žalovaného rozhodnutí zjistit, zda stavební úřad postupoval správně, když výši pokuty určil výpočtem podle shora citovaného ustanovení trestního zákoníku a žalované rozhodnutí je z tohoto hlediska nepřezkoumatelné*“.

Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, **žalovaný reagoval na odvolací námitku a „přistoupil“ ke změně výroku rozhodnutí, když snížil výši pokuty z 170.000 Kč na 30.000 Kč. Žalovaný se již tak nemusel zabývat tvrzením žalobce obsaženém v odvolací námitce, které se týkalo způsobu stanovení výše pokuty stavebním úřadem (170.000 Kč), kdy ten použil analogicky ustanovení zákona 40/2009 Sb., trestní zákon, protože žalovaný použil zcela jinou argumentaci. Výši pokuty odůvodnil žalovaný následujícím způsobem:**

„Odvolací orgán přistoupil ke změně výroku předmětného rozhodnutí, změna spočívá ve snížení pokuty na 30.000 Kč (tj. 1/17 z možné maximální částky), neboť z rozhodovací praxe má za prokázané, že takováto výše pokut je na území, kde vykonává činnost odvolacího orgánu, po zvážení všech rozhodných okolností obvyklá. Odvolací orgán zohlednil také skutečnost, že pro předmětnou část stavby bylo vydáno kolaudační rozhodnutí a odvolatel se při provozování baru dopustil správního deliktu tím, že pouštěl reprodukovanou hudbu, přestože k tomu neměl oprávnění dle stavebního zákona. Odvolací orgán vzal v potaz, že dle jemu dostupných informací nedošlo v důsledku porušení zákona k prokazatelnému poškození zdraví osob, provozovna je v souladu s veřejným zájmem, zejména s vydanou územně plánovací dokumentací, ale není stavebně přizpůsobena použití reprodukované hudby a jejímu vlivu na okolí. Naopak sankci odvolací orgán stanovil v třinásobku sankce uložené KHS a vycházel z odůvodnění stavebního úřadu uvedených na str. 14 napadeného rozhodnutí, jehož závěrem je, že odvolatel nevynaložil žádné úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránil. Odvolatel při stanovení výše pokuty se správním orgánem nespolupracoval, ani nedoložil, jaká výše pokuty by pro něho mohla být likvidační, což bylo výhradně v jeho zájmu. Z uvedených skutečností odvolací orgán shledal nižší společenskou nebezpečnost protiprávního jednání odvolatele než stavební úřad.“ Toto odůvodnění považuje soud, přestože se jeví úsporným, **za přezkoumatelné** a dostatečné, přičemž žalobce toto odůvodnění výše pokut nenapadl v žalobě žádnou konkrétní námitkou a **soud nemůže nahrazovat činnost žalobce a sám ex officio za něj vytvářet konkrétní námitky proti tomuto odůvodnění.** Tvrzení žalobce o tom, že nelze z odůvodnění žalovaného rozhodnutí zjistit, zda stavební úřad postupoval správně, když výši pokuty určil výpočtem podle trestního zákoníku, je bezpředmětná, neboť, jak soud již výše uvedl, žalovaný výši pokuty změnil a odůvodnil ji jinak než aplikaci předpisu trestního práva.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 31. března 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová